

17.3.2024 – 5. postní – Když pohasne první láska

Čtení: Žalm 139, 1-24

Písně: Tví jsme my, 167 se slovy Jak dobré a utěšené,
169 – *Jak rozkošné a mile*, 693 – *Radujte se bratři*

Níže uvedená ilustrace bude užitečná, když přemýšlíme o své lásce k Bohu a ptáme se sami sebe: V jakém postavení jsme v daném okamžiku před Pánem? Je tato oddanost a tato horlivost, kterou dnes máme, skutečně vroucí, nebo jen "vlažná"? Bylo někdy v našem životě období, kdy láska k Ježíši hořela v našich srdcích silněji a jasněji? Bible říká, že On je Ženich a církev je jeho nevěsta. Vy a Pán – jste zamilovaný pár.

Všichni víme, jak se zamilovaný pár chová. Pokud je láska opravdu žhavá, neexistuje cena, kterou by tito lidé nesouhlasili zaplatit za to, aby mohli být spolu. Zamilovaní lidé na sebe myslí a tráví spolu spoustu času. Tvrdě pracují na tom, aby si navzájem udělali radost, a neztrácejí žádnou příležitost, aby jeden druhého učinili šťastným.

Stačí se zamilovaného člověka zeptat na jeho partnera, s jakým nadšením začne vyjmenovávat výhody! Světem kolem nich může otrást krize nebo válka, a zamilovaní lidé se budou stále dívat jeden na druhého. Někdy, když se v jejich vztahu něco pokazí, je tato změna okamžitě patrná. To, co bylo dříve "problémem číslo jedna" - ustupuje do pozadí.

Písmo nás učí, že Boží láska nikdy nevybledne ani nevychladne. V Otcově srdci "není žádné kolísání, ba ani chvilkové zatmění", píše Jakub (Jak 1,17) Je to konstanta. Každý den přináší novou milost. Svědectví o vyslyšených modlitbách potvrzují to, co beztak víme. Bůh nás miluje stále a neměnně. Oplácíme mu tuto lásku?

PRVNÍ DNY A PAK

Byl den, kdy jsme se setkali s Ježíšem; byli jsme vykoupeni a možná i pokřtěni Duchem svatým.... Bylo to úžasné. Radovali jsme se, že nám byly odpuštěny hříchy a že jsme dostali velký dar – věčný život. "Komu je mnoho odpuštěno – ten mnoho miluje". A skutečně: miloval jsi Pána, rozhodl ses mu sloužit celým svým životem, ze všech svých sil. Nějakou dobu jsi byl velmi nadšený, prožíval jsi svou "první lásku" k Ježíši, ale pak se něco začalo měnit.

Stejně jako ve vztahu mezi dvěma lidmi, tak i zde – v našem vztahu s Bohem – jsou jakékoli změny snadno pozorovatelné. Jsou viditelné pro naše okolí a ty – pokud jsi k sobě upřímný – o nich víš také. Je možné skrývat rozchod se snoubencem a předstírat, že je vše "při starém"?

Ale ještě, než k rozchodu dojde, než věci zajdou tak daleko – dá se hodně zachránit. Láska je záležitostí srdce a právě tam – **uvnitř člověka – začínají změny: ty dobré i ty špatné.** Proto bychom měli "ověřovat sami sebe" a dokonce prosit Pána, aby testoval naše srdce. V dnešním žalmů

David píše: "Vyzkoušejte své srdce: "Zkoumej mě, Bože, a poznej mé srdce, zkus mě a poznej mé myšlenky! A hled', zda nekráčejí cestou záhuby, a ved' mě cestou věčnosti!". (Ž 139,23-24).

Proces vyhasínání naší "první lásky" může být pomalý. To však neznamena, že je pak méně nebezpečný. Když se od Boha vzdalujeme po malých krůčcích – zdánlivě si myslíme, že jsme mu stále blízko. Zapomínáme, že součet takových "malých krůčků" učiněných na cestě "stranou" může mít tragické následky.

DŮSLEDKY "MALÝCH" KOMPROMISŮ

Přátelství se světem, kompromisy ve věcech svatosti života – to jsou příznaky duchovního úpadku křesťana. Zpočátku může jít o "malý" hřích – drobnou nepoctivost, vyřízení záležitosti ve svůj prospěch a zároveň nespravedlivé zacházení s někým jiným.

Tyto "malé" hříchy však činí naše svědomí necitlivým jakoby "otupělým" vůči hlasu Ducha svatého. Při dalším, závažnějším problému se odstrčení pokušení ukáže jako obtížnější a pád se prohloubí. Velmi snadno si můžeme vyzkoušet, zda nás přitahuje "svět", nebo zda jsme do Ježíše zamilovaní "až po uši". Čtete raději Bibli, chodíme na modlitební setkání, nebo si místo toho vybereme novinky a televizi?

Společnost nevěřících, světské rozhovory – to rozhodně není pozitivní pro náš duchovní rozvoj. Taková setkání nelze zcela vyloučit, ale kam jít, když máme svobodnou volbu?

Máme odvahu – když jsme ve společnosti lidí "ze světa"? říct jim, co Ježíš udělal v našem životě? Když chodíme v Duchu, nebojíme se lidí a nezáleží nám na tom, co si o nás budou myslet. Nejvíce nám pak záleží na mínění Pána. Přesně takto smýšlejí zamilovaní lidé. Jak je to s námi? Chceme Ježíše ctít, těšit ho a dělat radost jen jemu? Při první příležitosti si ověřme, co o tom říká naše srdce. Nebo bychom raději byli jako zbytek společnosti, aby nikdo nepoznal, že jsme Kristovci? To, jak se nám v podobných konfrontacích daří, hodně vypovídá o našem vztahu k Pánu a lásce k němu. Stejně významná je i falešná horlivost.

ZKONTROLUJME SI SVÉ MOTIVY

Někdy chceme v očích svých bratří vypadat zbožněji, než ve skutečnosti jsme. Snažíme se udělat něco "na oko", a tím si získat slávu pro sebe. Takové jednání je prostě pokrytectví. Láska k Ježíši – to je jediná správná motivace pro naši službu. Přitom nemusíme, a vlastně bysme ani neměli, dělat víc, než o co nás Pán žádá. Pokud Ho milujeme, poslouchejme Ho a nesnažme se ukrást slávu určenou Jemu.

Měli bychom zkoumat důvody, proč se ujímáme úkolů ve svém sboru. Děláme to proto, abychom udělali dojem na kazatele, abychom něco

předvedli, nebo abychom ulevili svému svědomí? Co kdyby naše horlivost neměla být nikomu na očích? Kdyby šlo o to podniknout půst a–v komoře – přímluvnou modlitbu? Měli bychom stejnou horlivost s vědomím, že to, co děláme, se líbí především Bohu? Pokud ano – pak ho skutečně milujeme. Pokud ne – vzdejme se předem toho, co jsme měli v úmyslu podniknout. Nejprve si udělejme pořádek ve svém srdci.

NAŠ "MALÉ" PLÁN

Milovat – znamená zcela se svěřit druhému člověku. Pokud miluješ Boha, měla by mu být odevzdána a k dispozici každá oblast našeho života. Můžeme říci, že v našem případě tomu tak je, nebo jsme si nechali něco, do čeho nechceme, aby se Bůh „pletl“? Jak moc jsme na Něm závislí? Máme ve všem svůj „malý plán“ pro případ, že by nás ten Boží neoslovil? Když se věci nevyvíjejí podle našich představ, jak reagujeme? Naše víra má růst ve zkušenostech. Skrze zkoušky Ježíš někdy testuje, jak moc ho milujeme: je to jenom když jde všechno „jako po másle“? Největší lásku, největší důvěru můžeme Bohu projevit, když se setkáme s nepřízní údělu.

Jak reagujeme, když jsme takto "zkoušeni"? Co při tom cítíme? Strach? Nedůvěru? Hořkost? Bible říká, že se máme vždy radovat. Je-li Pán "všechno", bude "všechno" i v nesnázích. Z které strany hledáme vysvobození? 'Pozvedáme oči vzhůru', nebo se snažíme problém vyřešit 'tělesnými' prostředky, vlastními schopnostmi? Když si nevíme rady – hledáme radu u Pána, nebo jdeme pro radu ke svým přátelům?

UPŘÍMNOST NADE VŠE

Takových otázek si lze položit mnoho. V našem životě je mnoho okolností, které jasně ukazují stav našeho srdce. V každé situaci ti, kdo jsou zamilovaní, vidí především sami sebe a na první místo staví – sebe navzájem. Pokud jsme rádi, že můžeme "ztratit" svůj život pro Ježíše – jsme na dobrém místě. Co ale dělat, když láska ochladne – není žádný duchovní růst, žádné ovoce, vládne stagnace? V takovém případě **je třeba činit pokání**. Řekli jsme, že než dojde k "rozpadu", lze ještě mnohé zachránit, ba dokonce všechno. **A počátek změny spočívá v lidském srdci**. Tam je třeba učinit rozhodnutí: chci, aby se věci změnily, a ještě předtím: odvážím se být upřímný? Bůh může v našem srdci zažehnout nový oheň, ale neudělá to, pokud budeme vytrvale tvrdit, že je všechno v pořádku. Pokud se od Boha vzdalujeme, můžete se ještě vrátit, ale nejprve si přiznejme, že je něco špatně.

Upřímný **rozhovor sám se sebou** – to je první krok. **Druhý** – je vést **upřímný rozhovor s Pánem**. Pamatujme, že Bůh nás neodsuzuje, neodmítá, že je vždy připraven přijít nám na pomoc. Nespoléhejme se jen na svou horlivost. Pouze Duch svatý může zažehnout skutečný oheň. Pokud budete činit pokání, On tak jistě učiní. Zůstaňme v očekávání. Požádejme někoho,

komu důvěřujeme, aby se za nás chvíli modlil. Zažil jsem to minulou neděli, kdy jsem byl požádán dokonce na veřejnosti o modlitbu za konkrétního člověk.

Když přijde Ježíš, všechno se znovu rozzáří; pod Pánovým dotekem začne pulzovat životem i to, co už bylo mrtvé – možná jsi byl "suchý", ale tady můžeš být "napojen". Bůh nás zve, abychom žíznilí především po jeho Duchu. A On chce tuto žízeň ukojit. „Až bude na nás vylit z výše duch, poušť se stane sadem a sad bude mít cenu lesa." (Izaj. 32,15).

Pokojný postní čas přeje Váš kazatel Štěpán Marosz